

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Όλα θα ήταν όμορφα, ωραία, γιορτινά, με τους ανθρώπους χαρούμενους κι ευτυχισμένους, έτοιμους να ψωνίσουν, να αγοράσουν, να καταναλώσουν όπως ορίζει η θεά διαφήμιση, όπως θα ήθελα η μαμά εταιρία που έκανε θεά τη διαφήμιση.

Όλα θα ήταν όπως πρέπει, αν δεν υπήρχαν κάτι μυτερά αγκάθια να χαλάνε τη γιορτινή σούπα.

Αλλά βλέπεις, όπου κυριαρχούν οι εταιρίες και όχι οι άνθρωποι όλα μπαίνουν στην άκρη για το κέρδος της εταιρίας.

Τι να σου κάνει η εταιρία που παράγει όπλα και η εταιρία που τα εμπορεύεται; Πώς αλλιώς θα κερδίσουν χωρίς πολέμους; Τα όπλα δεν «καταναλώνονται» αλλιώς. Δεν πας ως χριστουγεννιάτικο δώρο στο φίλο σου μια ρουκέτα, ας πούμε, τυλιγμένη σε χρυσό χαρτί. Ούτε αγοράζεις στον αδερφό σου ένα κουτί σφαίρες αντί για σοκολατάκια.

Μπορείς όμως να τα «δωρίζεις» σε τίποτα κακόμοιρους Ασιάτες ή Αφρικανούς αφού τους βάλεις πρώτα να τσακώνονται μεταξύ τους. Μετά θα σε παρακαλάνε για τα «δώρα» που παράγεις και εμπορεύεσαι.

Είναι, που λέτε, κάτι παράσιτα, ανθρώπους δεν τους λες, που άφησαν τα σπίτια τους που βομβαρδίζονταν μες στο καταχείμωνο και κίνησαν για τους δικούς μας τόπους. Τι θράσος αλήθεια εκ μέρους τους, τι αγένεια!

Ήρθαν και χάλασαν την αποβλάκωσή μας. Κάτι βρεγμένα και πεινασμένα παιδικά κορμάκια γέμισαν τις οθόνες της απραξίας μας την ώρα που όλοι περιμέναμε να δούμε στις οθόνες πόσες μέρες έμειναν ακόμη για τα Χριστούγεννα.

Όμως, ακόμη κι αυτόν τον μέγιστο ανθρώπινο πόνο του ξεριζωμού και της προσφυγιάς, οι εταιρίες, ως γνήσια αρπακτικά και μανούλες στο εμπόριο, έσπευσαν να τον εξαργυρώσουν.

Αν δεν υπήρχαν οι εταιρίες-κανάλια για να δείξουν την «ευαισθησία» των εταιριών, δεν θα υπήρχε κανένας λόγος οι εταιρίες να είναι «ευαίσθητες».

Όμως τέτοιες γιορτινές μέρες οι εταιρίες φροντίζουν για όλους όσους βρίσκονται σε ανέχεια.

Δίνουν «δωρεάν» χρόνο ομιλίας στα κινητά για να μιλάμε, να λέμε άσχετα μέχρι να καταναλώσουμε το χρόνο, να ανταλλάσσουμε ψεύτικες, τις περισσότερες φορές, ευχές, γιατί έτσι είθισται και να μας γίνεται συνείδηση πως το δικαίωμα στο να μιλάμε όσο θέλουμε μας το παραχώρησε η εταιρία η οποία όποτε θέλει, μπορεί να μας το στερήσει, όπως για παράδειγμα, αν δεν πληρώσουμε το λογαριασμό.

Πρέπει να μάθουμε πως οι εταιρίες θα είναι καλές μαζί μας αν κι εμείς είμαστε καλοί καταναλωτές, αλλιώς θα υποστούμε τις συνέπειες.

Χαρίζουν στους καλούς πελάτες εισιτήρια θεαμάτων και δείπνα στη μισή τιμή αρκεί να τους το ζητήσουμε. Οι εταιρίες έχουν φροντίσει πριν από μας για το τι θα μας άρεσε να δούμε και να φάμε. Είμαστε ελεύθεροι να επιλέξουμε αυτό που εκείνες θέλουν.

Οι ιατρικές και ασφαλιστικές εταιρίες φροντίζουν για την υγεία και την ασφάλειά μας. Τα δημόσια νοσοκομεία και οι δομές κοινωνικής ασφάλισης και μέριμνας ισοπεδώθηκαν αφού πρώτα καταληστεύτηκαν, για να επικρατήσει και να αναδειχτεί η ανωτερότητα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Με σημαία τους την υγεία με αξιοπρέπεια για όλους ξεχνάνε να συμπληρώσουν: «για όλους όσους έχουν να πληρώσουν».

Τα δημόσια νοσοκομεία, προς το παρόν, χορταίνουν με εξαγγελίες και υποσχέσεις.

Για παράδειγμα, το Σπηλιοπούλειο Ογκολογικό Νοσοκομείο τελικού σταδίου λειτουργεί χωρίς το απαραίτητο προσωπικό. Κοινωνικοί λειτουργοί, φυσικοθεραπευτές, ψυχολόγοι και νοσηλευτές δεν υπάρχουν. Όσο για υλικά, ότι περισσεύει από τα κοινωνικά ιατρεία.

Αυτά παθαίνει όποιος επιθυμεί δημόσια δωρεάν υγεία, καταλήγει να μην έχει ούτε δημόσια ούτε δωρεάν ούτε υγεία. Ενώ, λίγο πιο βόρεια, η εταιρία-νοσοκομείο είναι παράδειγμα προς μίμηση. Ξενοδοχείο σκέτο και με τους καλύτερους γιατρούς, αρκεί να ξεχωρίζεις στη «λεπτομέρεια», να έχεις χρήμα να πληρώσεις.

Τούτες τις μέρες, άγιες τις βαπτίζουν αλλά ποτέ δεν κατάλαβα «γιατί;» και «για ποιους;», οι εταιρείες δείχνουν το «ανθρώπινο» πρόσωπό τους περιμένοντας την «έλευση του Χριστού». Τις υπόλοιπες 364 μέρες του χρόνου δεν νοιάζονται για την ασχήμια του προσώπου τους.

Καμώνονται, τάχα, πως δεν πήραν χαμπάρι ότι ο Χριστός που περιμένουν πνίγηκε κάπου στη Μεσόγειο.